

רע"פ 8235/17 - חסן מוחמד אבו סאלח נגד מדינת ישראל- ועדה מקומית לתו"ב מעלה חרמון

בית המשפט העליון

רע"פ 8235/17

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: חסן מוחמד אבו סאלח

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל- ועדה מקומית לתו"ב מעלה חרמון

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי בנצרת, מיום 06.09.2017, בע"פ
7321-02-17, שניתן על ידי כב' השופטת ת' נסים שי

בשם המבקש: עו"ד שלומי בלומנפלד

בשם המשיבה: עו"ד סיגלית אסייג-צרויה

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת (כב' השופטת ת' נסים שי), בע"פ 7321-02-17, מיום 06.09.2017. בגדרו של פסק הדין נדחה ערעורו של המבקש על הכרעת הדין מיום 12.11.2015, וכן על גזר דין מיום 10.01.2017, שניתנו על ידי בית משפט השלום בקצרין (כב' השופטת ר' איזנברג), בתו"ב 3304-08-11.

עמוד 1

2. ביום 02.08.2011, הוגש נגד המבקש כתב אישום לבית משפט השלום בקרית שמונה, אשר בהמשך תוקן פעמיים. כתב האישום המתוקן מייחס למבקש, בגדרי שלושה אישומים, את העבירות הבאות: ביצוע עבודות בנייה ושימוש טעונית היתר, ללא היתר, לפי סעיף 204(א) לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965 (להלן: חוק התכנון והבניה) (3 עבירות); אי קיום צו הפסקה שיפוטי, לפי סעיף 240 לחוק התכנון והבניה (2 עבירות); והפרת צו למניעת פעולות, לפי סעיף 249 לחוק התכנון והבניה (2 עבירות).

3. נטען בכתב האישום המתוקן, כי המבקש הוא הבעלים, האחראי לעבודות ולשימוש במקרקעין, "המצויים בנ.צ.מ. 272357/796177 באדמות מג'דל-שמס, מיועדים לפי תוכנית ג/6192 שבתוקף, לתעשייה" (להלן: המקרקעין). מעובדות האישום הראשון עולה, כי בחודש יולי 2010, או בסמוך לכך, ביצע המבקש עבודות בניה שלא כדין, ושלא על פי היתר כחוק במקרקעין. המדובר בעבודות בניה הכוללות "בניית בניין מבניה קשיחה, הבנוי על משטח כורכר, בשטח של כ-252 מ"ר". לפי הנתען, בין התאריכים 26.07.2010 - 02.02.2011, ביצע המבקש עבודות טעונית היתר ללא היתר, של הרחבת המבנה המתואר, כדלקמן: "הוספת סככה בשטח של כ-200 מ"ר, כך ששטח המבנה הוגדל לכ-450 מ"ר", ו-"בניית מבנה מבלוקים ובטון בשטח של כ-30 מ"ר". עוד הואשם המבקש בכך, שהחל מיום 02.02.2010 או ממועד סמוך לכך, ביצע המבקש, ועודנו מבצע, במקרקעין, "שימוש ללא היתר במבנה המתואר בשטח של כ-450 מ"ר, כבית אריזה לאריזת תוצרת חקלאית (פירות)".

מעובדות האישום השני עולה, כי ביום 16.03.2011, בשל המעשים המתוארים לעיל, ניתנו נגד המבקש צו הפסקה שיפוטי וצו למניעת פעולות, לפי סעיפים 239 ו-246 לחוק התכנון והבניה (בב"נ 11-03-39042), לפיהם נצטווה המבקש להפסיק לאלתר את עבודות הבניה והשימוש במקרקעין (להלן: הצווים). הצווים הומצאו למבקש כדין, ביום 08.05.2011, כאשר מצב הבניה באותה העת היה כדלקמן: "מבנה בשטח של 450 מ"ר ומבנה בלוקים בשטח של כ-40 מ"ר ושימוש במבנים כבית אריזה בלבד". על אף המצאת הצווים, ובניגוד לאמור בהם, ביום 29.04.2011, בוצעו במקרקעין עבודות בניה נוספות הטעונית היתר, ללא היתר הכוללות: "א. בניית תוספת העשויה מקונסטרוקציית מתכת ולוחות פח, בשטח של כ-75 מ"ר לבית אריזה; ב. בניית תוספת סככה נוספת מקונסטרוקציית מתכת ולוחות פח בשטח של כ-100 מ"ר המשמשת כמסגרייה (כך שסה"כ הוגדל שטח המבנה כולו לכ-625 מ"ר" (להלן: המבנה השני). עוד נטען במסגרת האישום השני שבכתב האישום, כי החל מיום 29.04.2011 או בסמוך לכך, ביצע המבקש, ועודנו מבצע, במבנה השני ובמקרקעין "שימוש חורג".

מעובדות האישום השלישי עולה, כי ביום 18.03.2016 או בסמוך לכך, ביצע המבקש עבודות בניה נוספות במקרקעין, הכוללות: "הגדלת שטח המבנה על ידי בניית סככה נוספת בשטח של כ-225 מ"ר נוספים, כך ששטח המבנה הכולל הוגדל לכ-750 מ"ר". במעשיו אלה, הפר המבקש, פעם נוספת, את הצווים אשר הוצאו בעניינו.

4. הדיונים בעניינו של המבקש נדחו מפעם לפעם, וביום 22.05.2014, אף שהמבקש לא התייצב למשפטו, כפר סניגורו באשמה בשמו. בית משפט השלום לא ראה בכפירה משום מענה מפורט לכתב האישום, והורה על התייצבותו של המבקש לדיון הנדחה, שנקבע ליום 29.05.2014. במועד זה, לא התייצב המבקש לדיון, אולם בא כוחו מסר מפיו מענה מפורט לכתב האישום, והתיק נקבע לשמיעת ראיות. הדיון לשמיעת ראיות נדחה מספר פעמים,

מטעמים שונים, ומשהוברר כי בחלק מהמקרים מדובר בטעמים שנמצאו בלתי מוצדקים על ידי בית משפט השלום, חוייב המבקש בהוצאות משפט. ביום 12.11.2015, במהלך דיון, שאף אליו לא התייצב המבקש, הודיעו הצדדים כי הגיעו להסכם דיוני, לפיו המבקש יחזור בו מכפירתו, ויגיש כתב אישום מתוקן (בשנית) בו יועמד השטח הכולל של המתחם על 750 מ"ר, לאחר הריסה של חלק אחר במתחם, ששטחו 100 מ"ר. עוד סוכם במסגרת ההסדר, כי המבקש יודה בעובדות כתב האישום המתוקן, וכי הדיון יידחה לצורך טיעונים לעונש. מפי ב"כ המבקש נרשם, כי מהות התיקון הוסברה למבקש, וכי הוא מוסמך להודות בשמו. בית משפט השלום קיבל את הדברים, והרשיע את המבקש, על פי הודאתו, בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן.

ביום 14.01.2016, התייצב המבקש לדיון שנועד לטיעונים לעונש, וביקש ארכה כדי לנסות להגיע להסדר עם המשיבה, לאחר הריסת המבנים. מפי המבקש עצמו נרשם, כי הוא מתכוון להרוס את הבניה המדוברת, אך הדבר תלוי במזג האוויר. לבקשת המבקש, דחה בית משפט השלום את הדיון. לדיון הנדחה, שהתקיים ביום 05.04.2016, התייצב המבקש עם בא כוחו הנוכחי, וביקש לחזור בו מהודאתו בכתב האישום המתוקן. את בקשתו זו נימק המבקש, בכך שההסדר, אשר הוצג בפני בית המשפט, הושג שלא על דעתו ושלא בנוכחותו, ולאחר שכפר פעמיים בעובדות כתב האישום. המבקש טען, בהקשר זה, כי הוא לא התיר לבא כוחו הקודם להודות בשמו, ומאחר שהוא לא נכח בדיון – לא ניתן היה להתרשם מכנות הודאתו. בהמשך, טען המבקש לחפותו המלאה, והבהיר כי, לגישתו, מחומר החקירה בעניינו עולה כי אין קשר בין הראיות שנאספו לבין האשמה המיוחסת לו. המשיבה התנגדה לבקשת המבקש, והפנתה למספר פגישות שהתקיימו עם בא כוחו הקודם של המבקש (להלן: עו"ד אבו סאלח), ו"לסיכום אליו הגיעו בדבר תיקון כתב האישום וחזרה מהכפירה". המשיבה הפנתה להצהרותיו של עו"ד אבו סאלח, כפי שנרשמו בפרוטוקול הדיון, הן באשר למתן הסבר על תיקון כתב האישום למבקש, והן לעניין הסמכתו להודות בשמו של המבקש. בתגובה בכתב שהגיש עו"ד אבו סאלח, בהתאם להחלטת בית משפט השלום מאותו מועד, מסר עו"ד אבו סאלח כי כל התנהלותו נעשתה בתיאום מלא עם המבקש. עו"ד אבו סאלח הבהיר, כי עובר למועד הדיון הוא קיים פגישות רבות עם המבקש ועם המשיבה, וזאת בניסיון להגיע לעמדה מוסכמת, אשר תקל על המבקש ותביא לסיום המחלוקת. עו"ד אבו סאלח טען בנוסף, כי בפגישה שקיים עם המשיבה עובר לדיון, ביום 14.04.2015, סוכמו פרטי התיקון שיעשה בכתב האישום. לטענתו, הדבר בוצע בהתאם לסיכום שנעשה עם המבקש יום קודם לכן, וכל הטענות הנוגעות לשטח המבנה נשוא כתב האישום התבססו על מפת מדידה שמסר לו המבקש עצמו בפגישה ביניהם. לדברי עו"ד אבו סאלח, לאחר הישיבה שקיים עם המשיבה הוא נפגש שוב עם המבקש, והבהיר לו את תוכן הסיכום. לשיטתו של עו"ד אבו סאלח, לאחר שהוסבר למבקש כל פרט וכל תיקון שנעשה בכתב האישום המתוקן, הלה הסכים להודות בכתב האישום המתוקן, אולם טען כי הוא לא יוכל להגיע לדיון, בשל כך שהוא חייב להימצא במועד הדיון בבית חולים, וביקש כי עו"ד אבו סאלח יודה בשמו. עו"ד אבו סאלח הוסיף עוד, כי המבקש אישר לו מפורשות כי כתב האישום המתוקן הוסבר לו במלואו; כי הוא מסכים להודות בו; וכי הוא מסמיך אותו להופיע בשמו ולמסור את הודאתו לבית המשפט. בהמשך, הבהיר עו"ד אבו סאלח, כי גם לאחר אותו דיון ואף בדיונים שהתקיימו לאחר מכן, לא העלה המבקש כל טענה בעניין הרשעתו בדיון. לאחר קבלת התייחסותו של עו"ד אבו סאלח, שיחרר בית משפט השלום את עו"ד אבו סאלח מייצוגו של המבקש.

5. ביום 07.06.2016, דחה בית משפט השלום את בקשתו של המבקש לחזור בו מהודאתו, בקובעו כי לא מתקיימים במקרה דנן התנאים הקבועים בסעיף 153(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: חוק סדר הדין הפלילי), לחזרה מההודאה. בית משפט השלום הציג דוגמאות מהפסיקה המיישמות סעיף זה, ולאחר זאת קבע כי לא התקיימו, במקרה זה נימוקים מיוחדים המצדיקים לאפשר למבקש לחזור בו מהודאתו. בהמשך, ציין בית משפט השלום, כי המבקש, בדומה לנאשם ב-רע"פ 2473/98 חלבי נ' מדינת ישראל (07.05.1998), הופיע לדיון שהתקיים לאחר הודאתו, והוא אף הבהיר כי בקשתו לדחות את הדיון אשר נקבע לטיעונים לעונש נועדה כדי לאפשר לו להרוס את הבניה הבלתי חוקית. בית משפט השלום הוסיף עוד, כי מקובלים עליו דבריו של עו"ד אבו סאלח,

לפיהם משהסכימה המשיבה לתקן את שטחי הבניה בכתב האישום, הביע המבקש את הסכמתו להודות בכתב האישום המתוקן. זאת, בהינתן העובדה כי עיקר המחלוקת בין הצדדים, שהביאה לכפירת המבקש באשמה, התייחסה לסוגיה שעניינה שטחי הבניה. לאחר זאת, דחה בית משפט השלום את טענת המבקש, לפיה "קיימת תמיהה" ביחס להודאה, אשר נמסרה מפי בא כוחו שלא בנוכחותו של המבקש, וזאת למרות כפירתו בעובדות כתב האישום בעבר, שהרי המבקש ידע והבין את התיקונים עובר לדיון, והסכים להודות בכתב האישום המתוקן עליו הוסכם מבעוד מועד. לבסוף, קבע בית משפט השלום, כי הן מהתנהלותו של המבקש לפני הדיון במהלכו נמסרה ההודאה, והן מהתנהלותו לאחר דיון, ניכר שלא נפל פגם או פסול בהודאתו ולא נפגע רצונו החופשי של המבקש, והמסקנה המתבקשת היא כי המבקש הבין והסכים להודות בכתב האישום המתוקן. לאור האמור, דחה בית משפט השלום את בקשת המבקש.

6. ביום 10.01.2017, נגזר דינו של המבקש בבית משפט השלום. בבואו לקבוע את מתחם הענישה ההולם, התייחס בית משפט השלום לחומרת העבירות אותן ביצע המבקש, אשר פוגעות בשלטון החוק; לערכים החברתיים שנפגעו ממעשיו של המבקש, ובהם: הפגיעה באמון הציבור במערכת החוק. בית משפט השלום עמד על הרווח אותו הפיק המבקש בפועל מהבניה הבלתי חוקית או מהשימוש החורג; על העובדה כי מחודש יולי 2010 ועד היום, לא נהרס המבנה וגם לא הוצא לגביו היתר בניה; ועל העובדה כי המבקש הפר בעזות מצח צו שיפוטי וצו למניעת פעולות, תוך שהמשיך בבניה בהיקף נרחב. בהמשך, סקר בית משפט השלום את מדיניות הענישה המחמירה בעבירות מסוג זה, המוגדרות בפסיקה כ"מכת מדינה"; ונתן דעתו לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, וביניהן, היקף הבניה הבלתי חוקית, משך הזמן בו בוצעו העבירות, וטענות המבקש בדבר מצבו הכלכלי הקשה, הגם שלא גובו בראיות. לבסוף, קבע בית משפט השלום, כי מתחם העונש ההולם יכול קנס כספי שינוע בין 100,000 ₪ לבין 250,000 ₪; מאסר מותנה; חתימה על התחייבות כספית; ומתן צווי הריסה ואיסור שימוש, "שיבוצעו ממועד מידי ועד עיכוב ביצועם לשנה". בית משפט השלום הבהיר, כי למרות ששקל את האפשרות להטיל על המבקש מאסר לריצוי בפועל ולו בעבודות שירות, והוא אף פנה לקבלת חוות דעת מטעם הממונה על עבודות השירות, הוא שוכנע כי בנסיבות דנן, ובהינתן נסיבותיו האישיות של המבקש, "מוטב להחמיר עם הנאשם [המבקש] בגובה הקנס שייקבע ובהרתעה המצופה מהטלת מאסר על תנאי ואין לגזור עליו בשלב זה, גם מאסר בפועל".

לצורך קביעת עונשו של המבקש בגדרי מתחם הענישה, נתן בית משפט השלום את דעתו לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות. בית משפט השלום ראה כשיקול לחומרה את העובדה כי המבקש "בנה מבנה עצום-750 מ"ר, הטעון היתר ללא היתר, בנייה קשיחה ולצרכים מסחריים, תוך הפרת צווים שיפוטיים ואף לאחר שהוגש כנגדו כתב אישום". בית משפט השלום זקף לזכותו של המבקש את היותו המפרנס העיקרי במשפחתו; ואת מצבו הכלכלי הקשה, כנטען על ידי המבקש. לאחר זאת, הורה בית משפט השלום על הוצאת צו הריסה וצו מניעת שימוש לגבי הבניה נשוא כתב האישום, אשר ביצועם יידחה למשך 12 חודשים. בנוסף, הושתו על המבקש העונשים הבאים:

4 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור המבקש עבירה לפי פרק י' לחוק התכנון והבניה, למשך 3 שנים; התחייבות כספית בסך 50,000 ₪, לבל יעבור המבקש עבירה לפי פרק י' לחוק התכנון והבניה, למשך 3 שנים; קנס כספי בסך 200,000 ₪; ותשלום אגרה בסך 48,900 ₪. כמו כן, הופעלה התחייבות כספית בסך 20,000 ₪ או 30 ימי מאסר תמורתה, שהוטלה על המבקש בתו"ב 10-09-35355.

7. המבקש הגיש ערעור לבית המשפט המחוזי, אשר נסב הן על הרשעתו בדיון והן על חומרת עונשו. בפסק דינו, מיום 06.09.2017, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש במלואו. אשר לטענת המבקש כי יש להרשות לו לחזור בו מהודאתו, הטעים בית המשפט המחוזי, כי "לא בכדי הארכתי בפירוט השתלשלות העניינים ברקע הדברים, שכן בהשתלשלות זו מצא בית המשפט קמא, ובצדק, עיגון להיעדר עיוות דין כלשהו כלפי המערער [המבקש], עמוד 4

והפגת כל חשש שמדובר ברצון כן ואמיתי להוכחת החפות". בית המשפט המחוזי ציין, בהקשר זה, כי אמירתו של המבקש, מיום 14.01.2016, כי הוא מתעתד לבצע את צו ההריסה בעצמו, והדבר תלוי במזג האוויר, מתיישבת עם הודאתו בכתב האישום המתוקן. הובהר, כי טענתו של המבקש, לפיה הוא "לא ידע באותו מועד שהינו רשאי להעלות טענות בנוגע להודאתו", היא בגדר "אמירה סתמית", ואינה מתיישבת עם יתר הדברים שנאמרו על ידו במעמד דיון זה. בית המשפט המחוזי עמד על רע"פ חביש נ' מדינת ישראל (16.06.2016) (להלן: עניין חביש), אליו הפנה המבקש בערעורו, וקבע כי אין במקרה זה כדי לסייע לו. בית המשפט המחוזי ציין, בהקשר זה, כי בעניין חביש הודה ב"כ הנאשם בשמו, שעה שהנאשם עצמו לא נשאל על ידי בית המשפט לעמדתו, והסדר הטיעון הוצג לו לאחר שכבר הורשע. לאחר זאת, קבע בית המשפט המחוזי, כי כפי שעולה מפרוטוקול הדיון מיום 12.11.2015, עו"ד אבו סאלח הודה בשם המבקש, והיה צד להצגת ההסדר בפני בית המשפט; וכי בנסיבות המתוארות, מקום בו הסכמת הצדדים לא כללה גם הסכמה לעניין העונש, הרי שלא נפל פגם בהליך.

אשר למידת העונש, ציין בית המשפט המחוזי, כי אין כל עילה להתערב בגזר דינו של בית משפט השלום. הובהר, כי "המערער [המבקש] לא הוסיף כל טיעון בהקשר זה על אלה שהשמיע בבית המשפט קמא, ולמעשה מיקד ערעורו בסוגיית החזרה מהודאה". עוד הדגיש בית המשפט המחוזי, כי בית משפט השלום לא גזר על המבקש מאסר לריצוי בפועל; וכי בית משפט השלום נתן דעתו לשיקולים לקולה, לרבות למצבו הכלכלי והמשפחתי של המבקש. לטעמו של בית המשפט המחוזי, גם יתר רכיבי גזר הדין הינם ראויים ומידתיים, ואין כל מקום להתערב בהם. על יסוד האמור, דחה בית המשפט המחוזי את הערעור, על שני חלקיו.

הבקשה לרשות ערעור

8. בבקשה לרשות ערעור המונחת לפניי, משיג המבקש על הרשעתו בדיון. במסגרת הבקשה, חוזר המבקש על מרבית טענותיו, כפי שנטענו בפני הערכאות הקודמות. בין היתר, טוען המבקש לקיומן של שאלות משפטיות, שהן לשיטתו בעלות חשיבות ציבורית החורגת מעניינו הפרטי. שאלות אלה נוגעות לבקשתו לחזור בו מהודאתו, שעה שההודאה ניתנה, לשיטתו, בניגוד ל"הנחיות לעריכת הסדר טעון", שניתנו על ידי פרקליטות המדינה; ללא הצגת אישור שפיטה כדיון; ובלעדי מסמך בו המבקש מאשר לבא כוחו להודות בשמו, שלא בנוכחותו. לטענת המבקש, יש להתייחס להצהרתו, מיום 14.01.2016, לפיה הוא מתכוון להרוס את המבנה, בהקשר לנסיבות בהן נאמרה אותה הצהרה, וכי "אין בה כדי להוות תחליף לקיום הוראות החוק לעניין הרשעה על פי הודייה ו/או לעניין קיום דיונים שלא בנוכחות הנאשם". בהמשך, טוען המבקש לקיומם של שיקולי צדק המצדיקים את התערבותו של בית משפט זה. לגישת המבקש, שגה בית המשפט המחוזי עת דחה את ערעורו, ונמנע מלהורות על החזרת התיק בעניינו לבית משפט השלום, תוך ביטול ההודאה בעובדות כתב האישום. לטענת המבקש, הוא לא נכח בישיבה שבמהלכה הגיעו עו"ד אבו סאלח והמשיבה להסדר, והוא מעולם לא הודה בכתב האישום המתוקן. לפיכך, דורש המבקש לקבל את יומו בבית המשפט בכדי להוכיח את חפותו, תוך שהוא מצהיר כי לא יתנגד להחזרת כתב האישום המקורי לתוקפו. לאור האמור, גורס המבקש כי יש ליתן לו רשות ערעור, לקבל את ערעורו לגופו, לבטל את הרשעתו ולהורות על החזרת התיק לבית משפט השלום לשמיעה מחדש.

תגובתה של המשיבה לבקשה לרשות הערעור

9. בתגובה לבקשה לרשות ערעור, טוענת המשיבה כי עניינו של המבקש אינו מעלה כל שאלה בעלת חשיבות

משפטית או ציבורית כללית, אלא שמדובר בעניינו הפרטי של המבקש בלבד. זאת ועוד, נטען על ידי המשיבה, כי בקשתו של המבקש אינה מעלה כל טענה חדשה אשר לא נבחנה על ידי הערכאות הקודמות, והוכרעה על ידן באופן מנומק. אשר לבקשת המבקש לחזור בו מהודאתו, גורסת המשיבה כי לא נפל כל פגם בהחלטותיהן של הערכאות הקודמות, שכן לא הוצגו בפניהן נימוקים מיוחדים לחזרה מהודאה, לפי סעיף 153 לחוק סדר הדין הפלילי. המשיבה הוסיפה וטענה, כי בית משפט השלום רשאי היה להרשיע את המבקש בהעדרו משלא התייצב לדיון, בהתאם לסעיפים 128 ו-130 לחוק סדר הדין הפלילי, אולם הוא לא עשה כן, והרשיע את המבקש רק לאחר ששמע את הצהרת סניגורו כי הוא הוסמך להודות בשם מרשו בכתב האישום המתוקן. המשיבה פירטה בתגובתה את השתלשלות העניינים, ובין היתר עמדה על תגובתו של עו"ד אבו סאלח, ממנה עולה כי המבקש היה מעורב בכל צעד ושעל בתיק, ולפיכך אין לקבל את עמדת ב"כ המבקש הנוכחי, לפיה המדובר ב"נאשם חף מפשע שלא קיבל את יומו בבית המשפט". לאור האמור, גורסת המשיבה כי יש לדחות את הבקשה לרשות ערעור על הסף ולגופו של עניין.

דיון והכרעה

10. כידוע, רשות ערעור "בגלגול שלישי" תינתן במשורה והיא שמורה למקרים חריגים, בהם מתעוררת שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה ציבורית רחבת היקף, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים להליך; או למקרים בהם מתעורר חשש מפני עיוות דין מהותי או אי-צדק שנגרם למבקש (רע"פ 226/17 מסיקה נ' מדינת ישראל (6.3.2016); רע"פ 9171/16 כלבונה נ' מדינת ישראל (5.1.2017); רע"פ 10059/16 בדיר נ' מדינת ישראל (14.3.2017); רע"פ 5995/17 כהן נ' מדינת ישראל (5.9.2017)).

לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור ובנספחיה, נחה דעתי כי הבקשה אינה עומדת באמות המידה האמורות, ואוסיף עוד כי אין מתעורר חשש לעיוות דין או לחוסר צדק שנגרם לו. זאת ועוד, טענותיו של המבקש לפיהן הוא לא הסמיך את עו"ד אבו סאלח להודות בשמו, כמו גם עובדת ידיעתו ואישורו את פרטי הסדר הטיעון, מופנות כלפי ממצאים שבעובדה, אשר נקבעו על ידי בית משפט השלום, וכידוע הוא כי **ערכאת הערעור איננה נוטה להתערב בממצאים מעין אלה** (רע"פ 8971/15 כל בו חצי חנינם בע"מ נ' מדינת ישראל (27.01.2016); ע"פ 7066/13 אלמליח נ' מדינת ישראל (08.12.2017)), **וביתר שאת אמורים הדברים, שעה שמדובר בערכאת ערעור "בגלגול שלישי" (רע"פ 157/16 פלוני נ' מדינת ישראל (14.1.2016) ; רע"פ 117/16 מעווד נ' מדינת ישראל (11.1.2016)).**

עוד יצוין, כי חרף ניסיונותיו של המבקש לעטות על בקשתו כסות של שאלות משפטיות עקרוניות, הרי שהבקשה נסובה על עניינו הפרטי של המבקש, וזאת בלבד. בנוסף, חלקן הנכבד של טענות המבקש, כבר הועלו בפני בית המשפט המחוזי, אשר התייחס אליהן בפסק דינו המנומק, ומשכך, נראה כי הבקשה מהווה ניסיון לערוך מעין "מקצה שיפורים" לתוצאת הערעור, ניסיון שאין להיעתר לו (רע"פ 460/17 אבו הדואן נ' מדינת ישראל (20.03.2017); רע"פ 7665/16 א. סביח למסחר כללי בע"מ נ' מדינת ישראל - משרד התמ"ת (14.11.2016)). די בטעמים אלו, על מנת לדחות את הבקשה.

11. לגופו של עניין, יצוין כי אין בידי לקבל את טענותיו של המבקש כי הודאתו ניתנה שלא בסמכות, ומבלי שהוסבר לו תוכנו של הסדר הטיעון. סעיף 153 לחוק סדר הדין הפלילי קובע, כי חזרה של נאשם מהודאה שהשמיע תתאפשר אך "מנימוקים מיוחדים שיירשמו". מפסיקתו של בית משפט זה עולה, כי כדי שתתקבל בקשה לחזור מהודאה, על המבקש להוכיח התקיימותן של נסיבות חריגות במיוחד, כגון: אי הבנתו את משמעות הודאתו, או אי הבנה של משמעות הסדר הטיעון (ע"פ 6349/11 שניידר נ' מדינת ישראל (10.06.2013); ע"פ 3227/10 פלוני נ' מדינת ישראל

(24.01.2011); רע"פ 6512/16 המאירי נ' מדינת ישראל (17.11.2016)). בנסיבות דנן, לא מצאתי כי הוצגו טעמים מיוחדים וחריגים לחזרה מהודאה, שעש שהמבקש מסר את הודאתו מרצון חופשי ומתוך הבנה של כלל העובדות. המבקש לא נכח, אמנם, בדיון שנערך ביום 12.11.2015, במהלכו הודה עו"ד אבו סאלח בשמו בעובדות כתב האישום המתוקן. ואולם הוא נכח בישיבה שנערכה לאחר מכן, ביום 14.01.2016, במסגרתה הוא לא העלה כל טענה לגבי ההודאה, אלא ביקש לדחות את הדיון שנועד לטיעונים לעונש, בניסיון להגיע להסדר עם המשיבה בנוגע לביצוע צו ההריסה, ואף הוסיף כי בדעתו לבצע את הריסת הבניה בעצמו, כאשר הדבר תלוי במזג האוויר. הלכה למעשה, במשך כ-4 חודשים ממועד ההודאה, לא העלה המבקש כל השגה בנושא זה. לפיכך, אין ניתן לקבל את טענותיו אלו של המבקש, הסותרות את דרך התנהלותו במסגרת הליך זה ובמהלך הדיונים שהתקיימו בעניינו, ולא נותר לי אלא לקבוע כי בדין דחו הערכאות הקודמות את בקשתו של המבקש לחזור בו מהודאתו.

12. סוף דבר, הבקשה לרשות הערעור נדחית בזאת.

ניתנה היום, י"ז בטבת התשע"ח (4.1.2018).

שׁוֹפֵט